НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

НОВА ЗОРА®

www.novazora.net

www.zora-news.com

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини

ВТОРНИК, 7 СЕПТЕМВРИ 2021 г. ЦЕНА 2 ЛВ. СОФИЯ ГОДИНА XXVI (XXXII) БРОЙ 31

БЪЛГАРСКАТА ЕНЕРГЕТИКА - КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

Инж. Иван АРСЕНИЕВ

Инж. Щерьо ЩЕРЕВ

От разискванията по актуализирания вариант на **Плана за възстановяване и устойчивост** на 29.07. т.г. в Народното събрание, стана ясно, че **на никой не му е ясно какви са приоритетите в българската енергетика и какво трябва да се направи, за да се гарантира сигурността, стабилността в електроенергийната ни система в близка, средносрочна, да не говорим за дългосрочна перспектива.** При това липсваха и коментари относно **запазването на цената на електрическата енергия в поносими граници,** съобразно покупателната способност на мнозинството битови потребители и запазването на **конкурентната способност** на продукцията на българските индустрия и селско стопанство на световните пазари.

По наше мнение е целесъобразно да почерпим опит от Германия, Полша и Чехия:

1. Да се разработи и приеме Закон за плавно намаляване на производството на електрическа енергия от местни въглища. С него да се регламентира **редуцирането на добива на лигнитни въглища към 2030 г**. до 20 млн. тона и **поетапното закриване на въглищните мини към 2049 г**. Необходимостта от **нормативно регулиране на процеса** по затихване на въгледобивните дейности, се налага по минно-технологични, екологични и финансови причини. Самият процес е **изключително сложен,** а изискуемият **времеви диапазон за осъществяването му е в рамките на около 25 до 30 години.**

2. Да се разработи и приеме Национална енергийна стратегия. В нея, на базата на **анализи и обосновани прогнози** за потребностите от електрическа енергия и реалните възможности за финансиране в отрасъла, **да се направи балансиран времеви график между изгражданите заместващи и допълнителни нови, модерни и ефективни електропроизводствени мощности, в това число базови и ВЕИ, и закриваните остарели, въглищни блокове в ТЕЦ.**

На стр. 3

110 години от рождението на Тодор Живков

Кураж за истината

Маслен портрет на Тодор Живков. Худ. Дора Бонева

На стр. 12

ЕДНА ЛЪЖИЦА КАТРАН

Преди месец написах текст, на който поставих заглавие – *„Нова Зора“ и „Войната на Мърфи“*. За вестника и неговите проблеми няма да отварям дума отново. Обадиха ми се много читатели – някои развълнувани, други загрижени. **На всички, които изразиха съпричастност по изложените в текста проблеми, изказвам своята благодарност.** В такива случаи човек разбира, **че не е сам и, че има смисъл от онова, което прави, и от** *„войната“,* **която води.**

Минчо МИНЧЕВ

Тъкмо за *„Войната на Мърфи“,* или по-точно за **един епизод от нея,** искам да разкажа сега. Още повече, че за мнозина, както се изясни, **тази метафора има нужда от пояснение. В конкретния случай тя отчита не толкова спонтанния градус в мотивите за съпротива, колкото потребността тази съпротива да бъде осъзнавана като кауза и на други, като отговорност и необходимост на обществото, нещо което, уви, рядко се случва.** Иначе *„Войната на Мърфи“* е култов филм от моята младост с участието на знаменития Питър О`Тул. Не възнамерявам да разказвам съдържанието на филма. **Ще си позволя обаче да отбележа, доколкото броя излиза в деня на 110-годишнината на Тодор Живков и два дни преди 9-и септември, че в онези** *„тъмни комунистически времена“,* **в София и по кината на цялата страна, се въртяха най-шумните и стойностни заглавия на световното киноизкуство. Политиката на партията-държава и работата на Комисията по селекцията на филмите бе такава, че малцина бяха онези, които вярваха че има и слаби американски филми.**

На стр. 2

Българският книжен пазар е презадоволен от продукция – едностранно позитивно налагаща филантропичния облик на магната Джордж Сорос и структурите, чрез които той се инкорпорира в новите демократични общества.

Това издание е пръв и засега единствен опит за неподправен портрет на тази личност – явление от световна величина, която експертите наричат мегаспекулант и предупреждават: *„Политическите планове на Сорос и неговата група от финансови „глобалисти“ неизбежно ще изправят човечеството пред прага на нова световна война в близките няколко години, ако правителствата продължат да търпят действията на Сорос занапред.“*

Книгата е съставена и отпечатана по спешност като реакция на внезапното и шокиращо награждаване на Сорос с престижния български орден *„Стара планина“.* Тя е предназначена за политиците, държавниците, учените и хората на изкуството, допуснали този акт.

ISSN 1310-8492

31

9 770131 084927 >

ЕДНА ЛЪЖИЦА КАТРАН

От стр. 1

Погледнато още по-нашироко, като прибавим и **продукцията на издателствата** *„Народна култура“*, *„Георги Бакалов“*, *„Христо Г. Данов“*, *„Профиздат“*, че дори и *„Български писател“*, **ведно с изданията на БТА –** *„По света“*, *„Паралели“*, *„Наука и техника за младежта“*; **списания като** *„Съвременник“*, *„Панорама“*, *„Обзор“* и други, **се очертават широките координати на една държавна политика, която имаше за цел всестранна информираност на българското общество, относно процесите в литературата, културата и изкуството в света. И не е учудващо, че в областта на духа, с министри на културата като Людмила Живкова и Георги Йорданов, на образованието - Илчо Димитров, както и други, тази политика действаше в една завидна последователност и почти без закъснения и засечки, представяше най-високите постижения в съответните области на иначе заклеймявания идеологически противник.**

Така например, **романи** като *„Гепардът“* **на Джузепе Томази ди Лампедуза и** *„Името на розата“*, *на Умберто Еко,* първият през 60-те години, вторият – 20 години по-късно, **излязоха почти едновременно в Италия и България.** И не само те. Списъкът е дълъг, но не това е темата, макар че се ползвам от случая да кажа покрай нашата *„война на Мърфи“* още много неща.

Триумфът на българските гласове по сцените на света и особено Международните писателски срещи, с присъствието в София на световни имена на автори като Гор Видал, Джон Ъпдайк, Уйлям Сароян, Евре Базен, Ален Боске, Джани Родари, Сергей Михалков, Евгерий Евтушенко, Андрей Вознесенски, Бела Ахмадулина и др., дискусиите и срещите им с български писатели, създаваха една неповторима атмосфера на отвореност, съпричастност и контактност на България със света. Стараният на пропагандни централи като *„Свободна Европа“* и *„Плаът на Америка“*, не съумяваха да изкривят образа на отечеството ни**, което наред с достиженията в науката и в икономиката, показваше на света, че върви уверено напред.** Но *„Много добро, не е за добро.“* – казват препатилите. **И ето че човеколюбите** от *„Римския клуб“*, **посветиха специално заседание на България и нейното развитие**. Както и се очакваше **Биг Брадър вземаше мерки.**

Днес малцина си дават сметка какво причиниха на образа и достойнството на България и на народа ни, скверните и гнусни активни и пропагандни *„мероприятия“* **като** *„българския чадър“*, **обвиненията в убийство на писателя Георги Марков** и т.нар. **българска следа в атентата срещу Папа Йоан Павел Втори. Или, да речем, хулите, относно измисления геноцид от времето на Възродителния процес.**

Инерцията от мерките на Брадъра бе дотолкова чудовищна и съкрушаваща, че България, която вървеше през света с ведрата усмивка на своето днес и с непоклатимата увереност в тържеството на своето утре, буквално бе изхвърлена от коловоза на нормалността. Нещо повече, тя беше принудена, в обяснителен режим, **да доказва истината на ония, които бяха измислили лъжите и клеветите**, които я черненха и сатанизираха пред лицето на света.

Катранът бе толкова горчив и отровата толкова коварна, че всичко продължи и след датата, от която **Родината ни бе отправена не просто към третия, а направо към четвъртия свят.** Достатъчно е да си припомним какви още **сатанински щрихи** бяха добавени в портрета на българина около случая с **либийските деца, заразени със СПИН** и последвалия процес над медицинските ни сестри в Триполи! България заплащаше скъпо и прескъпо за онези години, в които бе имала възможност да живее относително спокойно и да се развива като ново общество.

В днешни дни се хващам понякога да мисля какъв ще е довършващия удар? И откъде ще дойде той? С политически елит, рекрутиран по пътя на отрицателната селекция; с все по-видимата невъзможност за успешна концентрация на остатъчната, макар, национална енергия; с национален капитал, който няма и понятие и не иска и да чуе за отговорностите, с които го натоварва историята; сами, между челюстите на тези студенокръвни чудовища, които официално са прогласени за наши приятели и съюзници - какъв е, ще се намери ли и кой ще покаже пътя на съпротивата, за оцеляването на българския народ и неговата държавност?!

Първа международна детска асамблея „Знаме на мира“, август 1979 г.

Професор Ахмет Давудоглу, преди 2-3 години оприличи България на трикрако столче, на което две от опорите – Русия и САЩ, ги няма. *„Вие загубихте,* **казва той,** *единствената ви опора е Турция!“*

Като гледам кадрите с бягащи от Афганистан мъже, често се питам: разрешава ли мюсюлманският кодекс на честта, мъжете - яки, здрави и прави, страхливо да напускат родината си, изоставяйки своите семейства, своите бащи и майки, съпруги и деца?! Когато споделих тези свои размисли с един близък приятел, той ми отговори кратко и категорично: *„Те не бягат от война. Те отиват на война!...“*

Но тази, както казваше дядо ми, е дълга. **И край няма.**

Отдалечих се от темата, а тя беше за *„Войната на Мърфи“* - **думи за лентата и за метафората, а както е тръгнало и за още много неща.**

Може и претенциозно да прозвучи, но **феноменът** *„Нова Зора“*, съотнесен към **условията на новото робство**, е впечатляващ. Не бе постигнато малко, но не бе постигнато и много. Или поне не онова, за което работихме и на което се надявахме – **мобилизационен проект за съпротива, единствената спасителна алтернатива за нацията и за държавата ни.**

И все пак постигнато бе толкова, колкото, образно казано, в онези **предчетнически времена на съпротивата българска, са постигнали онези глави, които са били готови да нащърбват с вратовете си безпощадното острие на ятагана или поне да уморят ръката, която го държи.** Те са осъзнавали, че няма изглед да успеят, но са вярвали също, че **не е без полза и съпротивата им.** Това е още една илюстрация към смисъла и мотивите на *„Войната на Мърфи“* **в българските условия.**

„Основното послание на лентата“, както навярно би се изразил покойният вече литературен критик и киноанализатор **Атанас Свиленов, светла му памет, е изначалния и неотменим дълг на човека за неотстъпна съпротива срещу злото във всичките му форми.** Дори когато срещу него е изправена една съвършена машина на смъртта, каквато във филма е **германската подводница,** с която главният герой води своите **неравни сражения.**

И преди да продължа нататък, нека първо уточня, **че винаги са ме отблъсквали онези прозрачни напъни, чиято цел е със задна дата да произвеждат** *„герои“* и *„геройства“*. Освен това, дълбоко съм убеден, **че все още не е време за спомени.** По тези причини навярно все отлагах да разкажа този **епизод** от *„Войната на Мърфи“*, **в който** *„Нова Зора“* бе **образът на идеята за съпротива на злото, макар и поединично, макар и ирационално, по смисъл и поведение.**

Матрицата на убогата българска действителност, не се умори за 30 години да възпроизвежда своя основен продукт - политическото слабоумие. Най-паметно бе то в студените януарски дни на 1997 г. За онези, които са забравили, ще припомня, че тогава за първи път в Източна Европа, бе приложен своеобразен подбор от онези знаменити 198 метода от *„Стратегията и тактиката на освобождението“*, **конструирани от професор Джин Шарп, в неговия знаменит труд:** *„От диктатура, към демокрация“*. Както се оказа по-късно, те бяха дотолкова ефективни, че **нито един режим не успяваше да им устои.** В наши дни може би само Батка **Лукашенко, в Беларус, не загуби битката, но той имаше един особен аргумент – широкия гръб на Русия!**

В България през 1997 г., методиката на проф. Шарп, макар и побългарена – успя. На 10 януари сградата на Народното събрание бе погромена; депутатите от Демократичната левица – малтретирани; туктам имаше също насинени и напукани *„демократични“* **глави. Така или иначе сините талибани,** които водеха протестните действия и се готвеха да вземат властта, обявиха, че *„България влиза в световните новини с първото Народно въстание, в името на демокрацията!“*

На 4 февруари Георги Първанов и Николай Добрев не изпълниха решението на Висшия съвет на БСП и на Парламентарната група, и върнаха мандата за ново правителство на Демократичната левица. Това свое предателство към партията си и, уви, към държавата те представиха **като велика саможертва и спасение от** *„неминуемата гражданска война“*. Всъщност обаче, **те знаеха, че откриват пътя към новото робство,** в което новите колонизатори, местната туземна администрация, а и те самите, **нямаше да имат друга грижа, освен собственото си обогатяване, за сметка на излъгания народ, на неговите работни места, неговия хляб и собственост.**

Новоизбраният президент **Петър Стоянов** назначи на 13 януари служебното правителство на **Стефан Софиянски,** което веднага пожъна и първия си успех – **доларът подозрително, сякаш с някакво магическо заклинание, рязко падна и от 3000 неденоминирани лева, се закрепи на нива около 1400.** На предсрочните парламентарни избори, проведени на **19 май, заслепението и политическото слабоумие осигуриха на т.нар. Обединени демократични сили, 137 депутатски места. А от 21 май начена черната си хроника Епохата на Командира.** В нея синият булдозер на **безхаберието, корупцията и волунтаризма, изрина в небитието 80% от индустриалните и търговски предприятия на България!** На страниците на *„Нова Зора“* през годините тази политика на *„пълна и необратима приватизация и ликвидация“*, **мечта на новите колонизатори, е била осветлявана многократно.**

Припомних в телеграфен стил част от добре известното, и го поставих под условния раздел: *„политическо заслепение и слабоумие“*, **защото и тогава, както и днес, очакванията на народа ни за по-добри дни си остават все така небъдни.** И макар че за разлика оттогава **ръководството на БСП да се държи по-адекватно от четвъртофевруарците - Добрев и Първанов, в политическите цели и задачи на БСП все така продължават да отсъстват ония нови социални отговорности и нови национални приоритети, за политика в полза на народа, които биха осигурили и биха били разпознаваемия ориентир за едно ново начало на съпротивата, в името на утрешния, по-добър ден на България.**

Такава съпротива, организирана и масова, нямаше и през оня 29 май 1997 г. Беше ден **вторник**, когато прочетох във в. *„24 часа“*, че според неназовани източници, **Джордж Сорос щял да бъде в София на 1 юни - петък, и че в същия ден, в 11 ч., президентът Петър Стоянов щял му връчи най-високото българско държавно отличие, орден** *„Стара планина“*, *„за особени заслуги към България“*. Съобщаваше се още, че същия ден той щял да бъде приет и от **новия министър-председател Иван Костов,** и че щял да се срещне и с *„водещи български икономисти“*, **за да бъде запознат с възможностите** *„за бързо възстановяване и динамично развитие на страната, в новата обществено-икономическа ситуация“*.

Четях и премислях съобщението, и се опитвах да вникна **в смисъла на предстоящото. Нямах съмнение, че награждаването с най-високото българско отличие на Джордж Сорос, един от полевите командири на невидимата, но реално съществуваща финансова империя на злото, носи някакво по-особено послание.** Всеки поход за *„усвояване“* на нови територии, още от времената на древния Рим, е бил ознаменуван с **триумф на завоевателя. Сорос прибавяше нова подопечна територия в короната на** *„Империята на желязната пета на капитала“* **и в задължения на туземните колаборационисти, мислех си че се вменява декорирането на триумфатора с възможно най-високото местно отличие.** С други думи, символно се вземаше *„скалпа“* **на суверенната до този момент, национална държава, която съвсем не символично, преминаваше вече на дистанционно управление.**

Капитулациите, предполагах, **сигурно включват и други неназовани** *„прелести“*, които **изразът** *„особени заслуги“* **трябваше да прикрие към момента, за да придаде привидно благородство на унизителното покорство на назначената туземна колониална администрация. Интуитивно усещах, че тя, заради кокала на властта, ще изпълни всичко, което се поиска от нея, и че то няма да е нито еднократно, нито безболезнено.**

Нека обаче, заради моментната своя слабост, която предстои да призная споделя, напред че никога до този момент не съм усещал така осезателно **вледеняващия дъх на бездната.** И никога не съм се чувствал така **съкрушен и безпомощен. Усещах как в жилите ми кръвта буквално забавя своя ход, как се сгъстява и утаява.** Помня, че си поех дълбоко въздух, **когато внезапно и за мен самия, от гърлото ми се откърти едно такова неистово** *„Нееееееее!“*, **че от съседната стая на** *„Зора“* **колежката ми Илиана Велева долетя изненадана и ужасена, и се хвана направо за гарафата с вода. Но гаси ли се лесно такъв огън!**

На стр. 4

БЪЛГАРСКАТА ЕНЕРГЕТИКА...

От стр. 1

Да не се нарушава принципът:

непрекъснато растящите потребности от електрическа енергия в страната да бъдат задоволявани на 100 % на приемливи цени през целия преход и след това - в перспектива до 2050- 2060 г.

Да бъде извършен анализ и оценка на влиянието на Европейската схема за търговия с емисии, отчитайки спецификата на процесите, свързани **с икономическите реалности в Република България**, дългосрочните перспективи в развитието й и в частност очакванията в областта на електропотреблението.

Стратегията да гарантира относителната независимост на електроенергийната ни система от външни конюнктурни политически влияния и зависимости, както и контрол върху ценообразуването.

3. Двата документа да се аргументират и защитят твърдо в Брюксел по примера на трите посочени по-горе държави.

Аргументи в тяхна защита:

1. Германия е една от страните ревностно пропагандиращи *„зелената революция“* **и прехода към беземисионна енергетика до 2050 г.** В тази връзка **Бундестагът и Бундесратът приеха на 3.07.2020 г. Закон за постепенно намаляване на производството на електрическа енергия от въглища,** като крайната дата е определена ориентировъчно **до 2038 г.** Към **2019 г. емисиите на CO_2 на Германия са 702 Mt, с които тя се класира на седмо място в света.**

2. **Полша,** която също е като нас зависима от въглищната енергетика, **е договорила с Брюксел да си намали плавно добива на въглища до 2049 г.** Нейните емисии на CO_2 **към 2019 г. са 323 Mt и заема 20 позиция в световната класация.**

3. Емисиите на CO_2 на **Чехия** към 2019 г. са 101 Mt и заема 43 позиция в класацията.

Чешкото правителство е приело *„само за сведение“* **препоръките на комисията за въглищата от Брюксел за пълен отказ от използването на въглища за производството на електроенергия и топлинна енергия преди 2038 г.**

„Работим над варианти за 2038 г. Въглищната комисия, която е консултативен орган към правителството на страната, е разработила 42 различни сценария за прекратяване на добива на въглища, като са взети предвид икономическите, социалните и екологичните фактори. В състава на Въглищната комисия влизат представители на индустрията и науката, а също така и еколози. Като възможни срокове за пълен отказ от въглищата са посочени 2033 и 2043 г.“ **– заявява представител на чешкото правителство.**

4. **България, която необосновано и тенденциозно се обвинява от** *„зелените“* **политици и НПО-активисти** като *„една от най-замърсяващите страни в Европа“*, **дели 62 място в световната класация** с 42 Mt емисии на CO_2 към 2019 г. заедно със *„зелените“* **Норвегия и Финландия**, които при това са с 1,5 млн. по-малко население от България.

5. Англия, Белгия, Германия, Дания, Италия, Франция, Холандия и др. повече от 250 години развиват индустрия, базирана на въглищата и на тази база са забогатели, докато бедна България се развива индустриално и ползва въглищата за производство на електрическа енергия едва от 70-75 г.

6. В изпълнение на обещанията, дадени през 2015 г. с подписването на Парижкото споразумение за климата, ЕС взе решение преди шест месеца, а преди месец и половина постанови в закон намеренията си, през следващите 30 години да ограничи количествата на емитираните парникови газове от отделните страни, така че те да не са повече от тези, които се поглъщат или неутрализират при тях. България отдавна е постигнала този *„въглероден неутралитет“*, **който Брюксел цели да се постигне от останалите страни-членки на ЕС към 2050 г. Българската зелена природа абсорбира над 2,5 пъти по-големи количества CO_2 от общо емитираните у нас от енергетиката, индустрията, транспорта, бита и селското стопанство.**

Убедени сме, че не е късно, новото ни правителство да вземе пример от чешкото и да заяви, обоснове и отстоява правото на България да ползва същите срокове - поетапно да намалява добива на въглища, съответно производството на ел. енергия от тях в периода до 2049 г. при същите условия като Полша, Германия и Чехия, ако сме равнопоставени членове на ЕС. И не само това, тъй като България отдавна е единствената *„въглеродно неутрална“* **страна в ЕС, е заслужила да ползва като бонус безплатни квоти за емисиите на CO_2 в следващите години, докато останалите европейски страни също станат** *„въглеродно неутрални“*. **Това ще е в съответствие с изповядваните европейски ценности за справедливост, равнопоставеност, общ икономически и социален просперитет съобразно специфичните условия и възможности на всяка страна - членка на Съюза.** Първите 20 държави в класацията на Global Carbon Atlas емитират в атмосферата над **78 % от количествата CO_2 в света.** Понататъшното плавно намаляване на емисиите на CO_2 от **бавно развиващата се и догонваща богатите страни от тази група бедна България, няма да повлияе катастрофално на световния климат, но ще й позволи да изравни стандарта на живот на гражданите си с техния.**

ЕДНА ЛЪЖИЦА КАТРАН

От стр. 3

ЕДНА ЛЪЖИЦА КАТРАН

Десетина дни по-рано **Николай Хайтов** ми беше върнал превода на един доклад на **Института** *„Шилер“* **в Германия,** който по неведоми пътища наш читател ни беше изпратил на английски език, от... Швеция, на адреса на редакцията. *„Дай ми го,* **каза тогава Войводата**, *аз имам преводач, който бързо ще свърши работата.“* Мислех че говори за съпругата си, **Жени Божинова,** и казах нещо неодобрително, в смисъл, че ще му трие сол на главата, задето се занимава да услужва на *„онези боклуци от „Зора“.* Хайтов през смях беше споделил с мен **нейната**, както той се изрази, *„класова ненавист“,* **главно заради простия мой работнически произход.** За мен обаче това не беше никаква тайна. Бях го усетил по интонацията й, по звуците като на скърцаща стара врата, които обгръщаха думите й, когато се случваше не той, а тя да вдигне телефона.

„Не, няма да е тя!“ - **засмя се с онази неповторима Хайтовска усмивка Войводата и бързо добави любимото си уточнение:** *„Един Хайтов има хора навсякъде!“*

Бях прочел и редактирал този покъртителен доклад, съставен с германска акуратност и изчерпателност, и така да се каже, бях предупреден и въоръжен относно прокламираните безкористност и човеколюбие на г-н Сорос и черното войнство на силите, което той предвожда и представлява. Именно целите, задачите и използваните способи за тяхното постигане, описани в доклада, бяха изтръгнали от гърлото ми онзи неочакван и за мен вик на ужас и безсилие, нещо от което и до днес се чувствам засрамен.

Освен това, при обсъждането на бюджета в края на 1995 г., за мнозина се беше оказала изненадваща **личната инициатива на министър-председателя Жан Виденов,** с която бе премахнато перото, според което **българската държава се задължаваше да възстанови в четворен размер всеки похарчен лев от Отворено общество за целите на фондацията.** Такова беше *„Лукановото наследство“* и за наша радост **Жан бе намерил сили да се разграничи. Но и Хайтов, и Чавдар Добрев, и Христо Малеев, все информирани хора, твърдяха че го бе направил по свое вътрешно убеждение. Кой знае? Може би и той като мен да е бил информиран от някой доклад на Института** *„Шилер“!*

Та тогава, след първата чаша вода, която ми наля **Илиана Велева,** макар и на пресекулки, **аз започнах да диктувам спонтанния план, възникнал в пламналата ми глава.**

Първо, да преснеме на ксерокс текста на Доклада, да го предаде на Румен Воденичаров, който още до вечерта, да напише предговор към него. На нейния мълчалив и незададен въпрос, **уточних**: *„Ще го издадем в специална книжка!“.*

01.06.1997 г. Президентът Петър Стоянов награждава Джордж Сорос с орден „Стара планина“ за особени заслуги.

Второ – да потърси Милена Бойчева, която и без това помагаше при издаването на вестника и двете заедно да се заемат с корекциите на текста;

Трето, Вилис Захариев, който страниграше *„Нова Зора“,* **спешно да оформи текста на доклада в книжно тяло.** И да предложи корица, и формат на

книгата. **И всичко това да е готово до 8 часа сутринта на следващия ден!** *„Аз, казвам, се заемам с печатницата!“*

Изпих още една чаша с вода и поуспокоен позвънях на **Савата в Перник,** където се печаташе вестника. Помолих го найнастоятелно в 8.30 ч. сутринта на следващия ден, **сряда, да дойде** на ул. *„Иван Вазов“* № 3. Пропуснах да уточня, че извън *„Зора“,* **която приемах като обществен ангажимент, бях главен редактор и на сп.** *„Железопътен транспорт“.* Със Савата имах неуредени плащания и начаса отидох в банката, където до стотинка ометох всичко по сметката. На другата сутрин Савата дойде, аз струпах парите пред него и взех да му обяснявам как не мога да понеса всичко което се случва. Какво съм говорил точно не помня, но Савата, интелигентен и сърцат мъж, известно време ме слушаше, **после отдели половината от парите за книгата и уточни:** *„Другото ще е от мене! Аз на тия... мамка им!“...* Опитах се да върна парите, но той добави: *„Хайде, дано пък Савата поне за една лъжица катран да е спечелил!“*

Към 9.30 ч., този достоен българин си замина за Перник, ведно с доклада на Института *„Шилер“* **и прикачения към него спешен предговор** на Румен Воденичаров, всички заедно **оформени в книжно тяло,** готово за печат. Какво е правил, какво е струвал, как е организирал работата, не знам, **но в петък, малко преди 9 часа, Савата се отропа с баничарката на печатницата в задния двор на ул.** *„Иван Вазов“* **№ 3.** Прекъснах сутрешната оперативка и излязох навън. Савата не знаеше какво възнамерявам да правя понататък, и когато му разказах, само поклати глава и рече: *„Тази ще е дебела! Готви се за рикошети!“* Прегърнахме се и той си замина. Тиражът – 1000 броя пренесохме в моята кола *„Шкода S 100“,* която бе дотолкова учукана и изнемощяла, че на подбив й казвахме *„Националната идея“.*

Дойде Илиана Велева, а с нея Милена Бойчева, светла й памет, много й идваха отръки такива завери. Носеше два луксозни плика надписани с респектиращ шрифт на IBM машина *„СРОЧНА ПРАТКА“* – **до г-н Петър Стоянов, президент на Република България.** Другият плик бе надписан за г-жа **Нери Терзиева,** началник на президентската канцелария.

Напълнихме една торба с книги и с двата плика, радостни и весели поехме през градинката зад Мавзолея, към сградата на Президентството. По-точно към **приемната**, която тогава се помещаваше по средата на *„Дондуков“* 1 и хотел *„Балкан“.* Влизаше се направо от тротоара.

И ето ме пред дежурния служител. *„Г-н офицер* – казвам – *срочна пратка. За... мероприятието!“*

Човекът ме погледна изпитателно, пое двата отворени плика, прегледа ги, позасмя се, очевидно доволен, **че съм разпознал в него офицера, скрит зад цивилните му одежди.** И съвсем по военому отговори: *„Ще бъдат предадени, в срок!“* **Отдадох чест** на гола глава, като американски президент, **той отговори зад стъклената витрина със същия жест**, и аз излязох навън. **Илиана и Милена ме посрещнаха с прегръдки и целувки, а Милена предложи да се отбием в ЦУМ,** за да си купи рокля, искаше по този начин да запомни **този паметен ден – 1 юни 1997 г.** Купихме роклята, тя се премени в нея, и със смях и шеги, стигнахме до Народното събрание. Издействах им набързо пропуск и **влязохме като победители в шумния Клуб на народния представител.** Аз носех торбата, **Милена и Илиана,** раздаваха още топлата **зелена книжка** *„Профил на мегаспекуланта Джордж Сорос“.* И според принципа, *„Шамар да е, аванта да е!“*, **торбата бързо се изпразни.** И на тримата ни направи впечатление, че дори и онези народни представители, които знаехме, че мислят **в нашите ценности категории,** не намираха изглежда нищо ругателно в нейното заглавие. **Живеехме изглежда вече в свят, в който търговците необезпокоявани ще живеят в храма, спекулата се превръщаше в добродетел, а мегаспекулант вече звучи гордо и авторитетно!**

Всичко, което разказах дотук лично съм го видял и преживял.

На следващия ден – събота, 2 юни, във в. *„24 часа“,* **прочетох продължението**. Младият тогава журналист **Ивайло Лаков** си бе позволил да опише в няколко изречения, това което бе видял **по време на награждаването.** Ще го предам по памет, тъй като дълго пазех броя на *„24 часа“,* но през катунарските години оттогава, пък и мина много време, не успях да го намеря сега, за по-точен цитат.

И така: *„малко след 11 ч. служителят от Приемната влиза в залата. Сорос е вече декориран с най-високото българско отличие – Орден „Стара планина“. Той, президентът Стоянов и гостите, току-що са позирали за протоколните снимки. Стоянов забелязва служителя, който с красноречив жест му посочва плика, който носи. Стоянов му дава знак да се приближи, поема отворения плик и изважда книжката. Известно време я гледа недоумяващо, и се опитва да си спомни дали в сценария такъв момент е бил предвиден. Сорос до него вижда на корицата собствения си портрет и доволно се усмихва. Стоянов отваря титулната страница и се хваща за челото.“* **На нея стоят лъвчето на** *„Зора“* и надписът *„Библиотека „Зора“* № 1. За него, **информираният седесар**, това е напълно достатъчно.

В това време **Сорос протяга ръка за книжката,** взема я и я **предава на преводачката.** Тя я разглежда и очевидно му **обяснява, че това е превод на доклад на Института** *„Шилер“* в Германия. Сорос очевидно е информиран за дългогодишната разобличителна дейност на Института, относно неговите спекулативни удари и цели, **защото усмивката изчезва от лицето му.** А когато преводачката допълва, че към **Доклада е написан и предговор от Румен Воденичаров,** жестът на мегаспекуланта, е дотолкова невъздържан и категоричен, че **няма нужда да бъде обясняван.**

С две думи – акцията успя. Оказа се, че дори и за тартора на дяволите не е лесно да преглътне цяла лъжица катран. Още повече в деня на собствения му триумф!

Четях вестника и се **радвах като дете.** Вярвах, че честта на най-високия български орден спасена, к**оето беше и смисълът на цялата наша, нека я нарека,** *„народоволческа“* **операция.**

Такива като Сорос обаче помнят дълго. И не прощават. Случаят с Румен Воденичаров е може би единственият в историята на Отворено общество в света, когато някой се е отказвал сам от високия трамплин за кариера, в света на глобалистите, каквато е длъжността *„програмен директор“* **на Фондацията.** Много пъти съм разговарял с Румен за мотивите, които са го накарали да го направи. **И съм бил винаги щастлив да чуя, че това е станало след като е осмислил и осъзнал целите, които този октопод си поставя за изпълнение. И на които той е трябвало да служи.**

Случаят има и продължение. След около двайсетина дни по телефона, в редакцията на сп. *„Железопътен транспорт“,* ме потърси **непознат глас.** Като се увери, че разговаря **с Минчо Минчев, гласът отсреща добави:** *„Добре ме подредихте, г-н Минчев. Уволниха ме“.* На въпроса ми кой се обажда, отговори кратко: *„Бившият дежурен офицер от приемната на президента!“.* **И затвори. Останах като гръмнат. В съзнанието ми изплуваха думите на Савата, че тази, дето съм я захванал, е дебела и че трябва да очаквам рикошети.**

И те не закъсняха. След уволнения офицер, навръх рождения ми ден, бях уволнен и аз. Новоназначеният, след *„синята метла“,* **генерален директор на БДЖ, Йордан Мирчев, бе издал заповед за моето уволнение, според всички възможни най-тежки клаузи на Трудовия кодекс. В заповедта ми не беше записано само, че съм идеен вдъхновител и ръководител на организирана**

Христо Данов, внук на големия книжовник Христо Г. Данов, блестящ патриот, прославен адвокат, бивш вътрешен министър и конституционен съдия.

престъпна група!...

Но тази, както казваше дядо ми, е още по-дълга! За втори път го споменавам, но го правя колкото да мога да се позова на авторитета и думите на един друг блестящ български патриот, попаднал може би поради недоглеждане в коридорите на властта, няколко години преди триумфа на Сорос, в нова *„демократизираща се България“.*

Става дума за прославения адвокат, бивш министър на вътрешните работи в правителството на Димитър Попов и конституционен съдия Христо Данов. Всички разговори с него заслужават със сигурност отделно описание, но сега ще се позова само на един, който има отношение по случая.

Запознах се с него, когато бях затънал до кръста в блатото на всевъзможни съдебни дела. Това бе особен вид репресия и никой не се съмняваше, че е заради последователната позиция на *„Зора“.* Как е научил това **Христо Данов,** така и не разбрах, но един ден в редакцията влезе **непознат мъж, с открито ведро лице, който поздрави и се представи:** *„Адвокат Кирко Порфиров“.* Изтръпнах, помислих, че идва да ми постави някакъв пореден ултиматум. Вместо това чух: *„Идвам от името на адв. Христо Данов, да уведомя редакцията за решението му да поеме юридическата защита на вестника и на неговия главен редактор.* - И след кратка пауза, уточни: *„Безвъзмездно!“*

В стаята, освен мен, беше и писателят **Венцеслав Начев,** който с маниера на котленски чорбаджия, и може би заради едната гордост и чест, добави: *„Законът е на наша страна. Съдът ще ни оправдае!“*

Кирко Порфиров се усмихна, погледна към мен и рече: *„Моят приятел, г-н Данов има един готов отговор за случай като вашия: На конска задница, на женска предница и на съд, вяра да нямаш! Те винаги могат да те изненадат.“*

Светла им памет и на двамата – врели и кипели в житейските неразбории, **достойни български мъже!** Ако днес вестникът го има, все още, то е и заради тяхната **подкрепа, и заради пълната им убеденост в необходимостта на неговата кауза.**

Когато след години, **вече уволнен от БДЖ,** след акцията по награждаването на Сорос, споделих с бай Христо **опасенията си и за други** *„рикошети“,* **освен уволнението ми, той само поклати глава:** *„Нищо, казва, няма да ти направят, защото са гузни. Това награждаване е несъстоятелно. Указът за него е издаден постфактум! Изглежда обаче, че вече така ще я караме.“*

Минаха години оттогава. Пооредяха редиците на *„Зора“.* **В един февруарски ден през 2003 г. си отиде и Христо Данов, внук на прославения книжовник и издател Христо Г. Данов.** Все си мисля обаче, че има много истина в израза: *„Не остава добро ненаказано!“* Няколко години след смъртта му, гръмна аферата с **процеса срещу неговия син, Веселин Данов.** Следях публикациите в пресата, **в които нямаше случаи да бъде пропуснато уточнението, че процесът се води срещу сина на юриста, бившия министър на вътрешните работи и конституционен съдия Христо Данов.** Осъдиха го. **Не познавам Веселин, но присъдата и да е имала някакво основание, все ми се струва, че е трябвало да изпълни и една друга задача: да помрачи блясъка на едно достойно име в** *„нашето недавно“* **– името на блестящия български патриот Христо Данов. Някой някъде ще да е имал дълга и отмъстителна памет и за други негови добри дела.**

Иначе Указ № 214 на президента на Република България Петър Стоянов, за награждаването на Джордж Сорос с орден *„Стара Планина“,* *„за особени заслуги“,* **е издаден на 6 юни 1997 г. Цяла седмица след като орденът вече е връчен!**

В сценария на събитието, разбира се, не се е предвиждал случаят с онази *„лъжица катран“,* този **своеобразен знак на специално отличие, който Джордж Сорос получи от** *„Нова Зора“* **в деня на своя триумф.**

Живот с тревогите и отговорностите

Светъл юбилей на инж. о.з. полк. Станчо Джумалиев

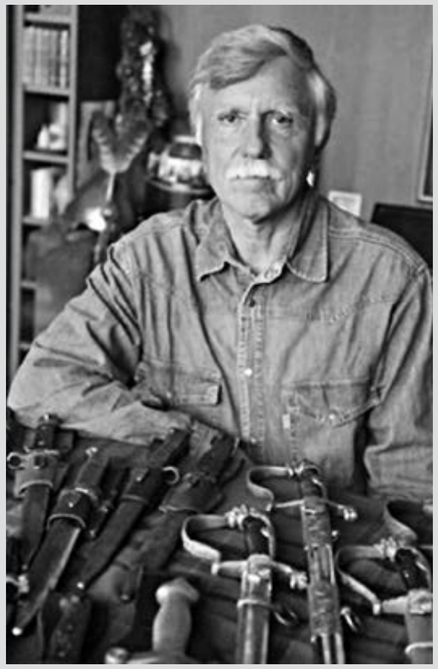

Полковника от запаса, инж. Станчо Джумалиев е роден на 09.09.1941 г. в гр. София. Той е най-голям от трите деца на семейството. През 1959 г. завършва гимназия и е приет за курсант във Висшето Народно Военно Артилерийско училище *„Георги Димитров“* в гр. Коларовград (дн. гр. Шумен), в профил *„Радиолокация“.* Той е трето поколение български офицер и девети по ред офицер във фамилията *„Джумалиеви“.* През 1964 г. завършва петгодишния курс на обучение по специалност *„Зенитно-ракетни войски“* (ЗРВ) с гражданска специалност *„магистър-инженер по радиолокационна техника“.* До 1995 г., в продължение на 35 години работи в ЗРВ на БНА. През това време преминава специализации във Военна академия гр. Минск, СССР, във Ленинград и във ВНВАУ гр. Шумен. По настоящем е председател на Клуб *„ПВО“* към Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва (СОСЗР) и член на Управителния съвет на Столичен съвет на СОСЗР.

Полковник Ст. Джумалиев е изключително ангажирана обществена личност. Той е страстен колекционер – филателист, учредител, член на Управителния съвет и почетен член на Съюза на колекционерите в България. Той е член – ветеран на НД *„Традиция“* и негов почетен председател, а от 2012 г. и до сега е вицепрезидент на Съюза на европейските военно-исторически групи. (СЕВИГ). Полковник Ст. Джумалиев е член на Централния политически съвет на ПП *„Нова Зора“* и е автор на в. *„Нова Зора“.* Съавтор е на шест специализирани книги, както и на множество публикации в списания и вестници. Полк. Ст. Джумалиев развива широка научно-изследователска и популяризаторска дейност, има прекрасно семейство. Той е любящ баща и дядо на три деца и четирима внуци. И винаги е живял и живее с тревогите и отговорностите пред бъдещето на България.

Изпълнителното бюро на *ПП „Нова Зора“* и редакционния съвет на в. *„Нова Зора“* поздравяват ор. полк. Джумалиев, с неговия светъл юбилей и му пожелават никога да не изтива пламтящата жар на патриотизма в сърцето му, която той да множи в сърцата на всички, за които България е храм и величие. И бъдеще за децата и внуците ни.

Председател:
Минчо Минчев

„Цялото световно население в момента се пита кога най-после ще свърши проклетата пандемия, за да се върнем към нормалния си начин на живот. Отговорът е особено кратък: Никога!

Пандемията е инструмент за налагане на „новата нормалност“, която ще е коренно различна от тази, която постепенно оставяме зад себе си. Коя е една от най-разпространените конспирации, свързани с пандемията? Тя гласи, че шепа могъщи хора (т. нар. световен елит или световно правителство) седят някъде на тайно място и стъпка по стъпка плетат паяжината си за овладяване на планетата и населяващото я човечество.

Това световно правителство изпълнява пъклената си програма за унищожаване на свободите, правата и дори живота ни, и го прави в своя изгода, а му се получава заради неограничената му власт. Когато срещнете някой подобен параноик, който ви убеждава в гореизложеното, вие започвате да го разпитвате през смях – какви доказателства има за тази налудничава конспирация?

И се оказва, че същият разполага само със собствените си свободни разсъждения и умозаключения. Тук разговорът свършва.

Наричаме го „конспирация“, защото е скрито. Но ако този план за заробване на човечеството се прави открито, нагло и дори един от идеолозите му е написал книга-манифест, в която обявява открито плановете си под формата на прогнози?!… Ами ако идеи и цели дълги цитати от тази книга отдавна присъстват в речите на канадския премиер Джъстин Трюдо и новоизбрания US-президент Джо Байдън („нова нормалност“,„ерата на медицината“,„изграждане на всичко обратно, но по-добре“), тогава това вече не е конспирация. Това е нагло предизвикателство на световния елит към населението на планетата, това е опит за сплашване и самонадеяно откровение от типа ние успяхме, а вие се провалихте и сте безсилни да ни спрете в нашите планове да ви поробим“.

КОНСПИРАЦИИТЕ ЗА ПАНДЕМИЯТА СЕ ОКАЗАХА ИСТИНА

СВЕТОВНОТО ПРАВИТЕЛСТВО НИ НАЛОЖИ „НОВА НОРМАЛНОСТ“, БЕЗ ВРЪЩАНЕ НАЗАД!

Това пише Дмитрий Козирев в материал за списание *„Огоньок“*, препечатан от вестник *„Коммерсантъ“*. *„Магазинът за Новини“* **ви представя целия материал, с лека редакторска намеса:** *„Клаус Шваб, създател и ръководител на световния икономически форум в Давос“*.

Дмитрий Козирев анализира прогнозите в един наскоро излязъл труд, който бе помпозно обявен за

„Книга на годината“.

В нея авторът ни обяснява, че **световното население върви към единна обществено-политическа система, при която 99.99 % от него няма да има собственост и пари, а демокрацията ще изчезне**! Но за да се възцари тази *„по-добра“* форма на управление, **трябва умишлено да унищожим сегашния свят до такава степен, че процесът на въвеждане на новата система да стане необратим, без връщане назад.**

Книгата е озаглавена *„COVID-19: The Great Reset“*. **Написана е през лятото на 2020 г., а неин автор е Клаус Шваб (създателят и ръководител на Световния икономически форум в Давос).** За написването на този **манифест** му е помогнал **левият футурологичен икономист Тиери Малере.**

Кои са тези хора, които активно работят за т. нар. „Голямо презареждане“ и „смяна на световната система“,

хора, които вече са спечелили. **В книгата са назовани поименно: Джеф Безос, семейство Уолтън, Марк Зукърбърг, Бил Гейтс, Илон Мъск… и още една дузина милиардери… Всички те до един всеки януари отиват при Шваб на същия негов световен икономически форум в Давос. Там, точно на тази конференция… и в различни формати, при закрити, но и при открити врати, обсъждат бъдещето на планетата и нейното население.**

В книгата си Шваб потвърждава нещо, което отдавна знаем. А именно, че: *„Давос е мястото, където милиардерите идват, за да обяснят на милионерите как трябва да живеят бедните“*.

Разбира се, **най-интересната тема в книгата му е вирусът COVID-19.** Той дори присъства в заглавието на книгата. На страниците на четивото, **канадският премиер Трюдо обяснява:** *„Вирусът беше полезен! Тази пандемия ни даде възможност да се рестартираме“*. **Шваб**, отново в прав текст казва, че **пандемията е показала** *„колко бързо можем да направим промени в начина на живот на населението на цялата планета“*. **Той призовава политиците да не разхлабват ограничителните карантинни мерки, колкото и масова да е съпротивата срещу тях.** Ето какво точно казва той: *„Проблемът с десинхронизацията между двете групи (тези, които взимат решенията и обществото), чийто хоризонт е много различен, е остър и ще бъде трудно да се справим с него в контекста на пандемия… Пандемията и нейните мерки могат да стресират населението дотолкова, че то масово да спре да се покорява на властта и да отхвърли режима на изолация? Така че,* **казва Шваб,** *съпротивата на непокорните трябва да бъде смазана по различни начини. Например, чрез приемане и налагане на общ за мнозинството страни по света документ за незаразност, без който човек няма да може да лети на самолет, няма да може да излиза извън граница, ще му се забранява да стъпва на футболни мачове… И много други.“*

Клаус Шваб

Ние и сами се досещахме, че вирусът е само претекст за налагане на някаква нова глобална воля и власт. Коментиращите Шваб сега анализират опита на глобалния елит да предизвика огромна глобална паника и през 2009 г., когато имаше епидемия от свински грип. **Но тогава не им се получи. Но днес,** благодарение на господството на социалните мрежи, елитът успя да наложи **страха от пандемия,** за която цел използва първото попаднало му масово заболяване. И това, при положение, че **Ковид-19 не може да се сравни с предишните масови вирусни епидемии, от които е в пъти по-слаб. Свинският грип**, например, според официалните американски данни, **зарази 1,4 милиарда души.** Т.е. по показателите *„виралност“* и *„заразност“* **свинският грип беше 25 пъти по-страшен от Ковид-19. И минимум 575 хиляди починаха от него** (Световната здравна организация не гарантира за тази оценка, но я привежда) и прави уговорката, че всъщност **смъртността от** *„свинския грип“* **е била много по-висока**, но неизмерена напълно. Но тогава, **през 2009 г., светът отказа да се изплаши и** *„рестартира“*…

А какво е положението в момента? В своя статия отпреди няколко дни, списанието *„The American Thinker“* насочи вниманието ни към очевидното:

не толкова вирусът Ковид-19 унищожава обществото, колкото самите карантинни мерки,

за които Шваб настоява да се прилагат със **сила и в бъдеще, за да се доразбие света.**

И това, въпреки факта, **че няма доказателства карантините (или маските) да ви предпазват от коронавируса. Американският институт за икономически изследвания** (AIER) **изчисли щетите от Ковид-карантината.** Документът им се актуализира непрекъснато и се нарича *„Цената на локдауните“*. Оказва се, че в САЩ е регистрирано **нарастване на всичко: като се започне от процентът на психичните заболявания, злоупотребата с наркотици, броя на бездомните и крайно бедните, недохранените и безработните, злокачествените нелечими заболявания… и се стигне до кражбите, убийствата и фалитите на фирми от всякакъв калибър. Има обаче и един показател, който е намалял – продължителността на живота!**

Заключението на списанието е:

Карантината почти е унищожила Америка и ако продължи само още една година, страната може и да се разпадне. Голям противник на това карантинно унищожение на американската икономика беше **Доналд Тръмп.** И точно защото яростно се противопостави на световния елит, същите му спретнаха най-скандалните и фалшифицирани избори в цялата американска история. Изхвърлиха го от властта брутално, досущ по Швабски и глобалистки: **открито, нагло и безпощадно!**

Как да анализираме разиграващият се пред очите ни пандемичен ковид-цирк? И има ли той аналог с други събития от световната история? **Норвежкият политолог Пол Щайгън казва**, че планът на Шваб е *„възраждане на фашизма в нов формат“*. И пояснява, че това ще е неограничена диктатура на финансовия капитал. В момента глобалният елит води **класова война за изсмукване на властта и материалните блага от работническата и средната класа в полза на господстващата.**

Но сравняването на подобно ново явление с различни исторически епизоди от нашето минало не е най-добрият начин да се обясни случващото се. Историята винаги е готова да ни предложи **напълно нови и още по-отвратителни неща, на фона на които агресивният расизъм и нацизмът на Хитлер, ще изглеждат напълно приемливи идеологии.** По-подходяща за сравнение с днешната глобалистка идеология е

крайната форма на марксизма, т.е. троцкизма,

който не се занимаваше с нациите и мислеше глобално.

И да продължим да четем книгата на Шваб:

„Ако глобализацията се разшири, тогава няма да има място за националната държава“. **Демокрацията ще изчезне като недоразвита форма,** неспособна на адаптация? Всъщност, **според Шваб, това, което човечеството е развивало от векове, това, което традиционно наричаме** *„демокрация“*, **както и завоюваните от обществата човешки и граждански права. Всичко това ще ни бъде отнето до степен, че подобни понятия няма да съществуват изобщо.**

Всичко ще се решава от неотчитащи се пред никого групи експерти

и то не само в областта на медицината. А зад тях – Шваб го казва директно – *„трябва да стоят глобални корпорации със социална отговорност“*. **Правителствата и народите ще останат в миналото** (вместо тях трябва да се създаде **единна биомаса) и това определено не е фашизъм с неговия култ към германската нация.**

По-точно ще е ако го наречем глобализъм, един от идеолозите на който – Клаус Шваб - показа лицето си и истинските си цели. Няма значение коя дума е по-подходяща тук. На тези, които все още не хващат вяра на гореизложения анализ, им препоръчваме да проучат и изчислят **с какви активи и капитали оперират информационното лоби, частните банки, медицинското и фармацефтично лоби в глобален мащаб. Това са частни глобални корпорации, които притежават активи в стотици трилиони, без да са подчинени на никоя държава.**

Сравнете богатството им, поне в американски мащаб, с бюджетните разходи на държавата – с **бюджета на военно-индустриалния й комплекс**, който, ще се учудите когато разберете, че е **стотици пъти по-беден и по-слаб от бюджета на поне 300 от новите глобални корпоративни чудовища.** И тогава почнът на американския военно-индустриален комплекс да поддържа безкрайни войни с цел обогатяване, ще ви се стори детински.

Военнопромишления комплекс прави войни, за да предизвика страха у хората.

Нещо, от което печели пари. Но много по-мощния глобален корпоративен елит разшири границите на експлоатацията на човешкия страх като ни показа, че има и по-големи и мащабни страхове – като този за вашето здраве, например. И ако от войната хората все пак имаха някакъв шанс да избягат, като се скрият в някое тихо и спокойно кътче на планетата, то сега…

И сега най-важното: Те все още не са спечелили. Шваб по-бързо да се зарадва, но…

Превод: **Пею Благов**, Skandalno.net

ВИРТУАЛНАТА РЕАЛНОСТ

Вирусната пандемия и „зелената“ идеология като примери за нейното създаване

Александър ГОЧЕВ

Най-напред няколко цитата от медиите, спасени от демократичната цензура:

- *„Създадената от пропагандата виртуална реалност е по-важна от самата реалност.“;*
- *„Днес борбата на пропагандата е с индивиди, които описват обективно самата реалност и не приемат виртуалната, официално обявена за единствената реалност. За сравнение, в средните векове, обратно, борбата е била с индивиди (вещици), които създават виртуална реалност.“;*
- *„Нов американски критерий: демократична е тази държава, която се отказва от своята суверенност.“;*
- *„Едуард Сноуден: Ако публикуването на информация за престъпление се счита за престъпление, това означава, че ви управляват престъпници.“*

А сега да потърсим отговора на въпроса:

На кого е необходим феномена на днешната виртуална реалност?

Отговорът на този въпрос е на **две нива: глобално и локално.**

Глобалният аспект се демонстрира най-вече от интернет-гигантите (*"цифра-джиите"*) **Google, Facebook, Microsoft, Amazon,** които са и **едната** заинтересувана страна. **Другата** е на тези с **още по-големите пари,** които ги подкрепят и от своя страна *„дизайнират“* **глобалната политика за световно господство.**

Локалният аспект може да се поясни с примера на която и да е държава, чието население може да се раздели на **две групи:**

народ и управляващ елит,

олицетворяващ т. нар. **държавна власт.**

Много често разрухата и разпадането на дадена държава са следствие **от слаба власт, при която народът има възможността да реализира най-пълно своите желания за** *"справедливост"*, **склонен е да осъществи важни държавни проблеми предимно с груба сила, без да се страхува от нищо.** Причината е, че **народът** не е в състояние да осъзнае всички възможни **последствия от такъв род силови действия.** Решаването на **неизбежно сложните вътрешни политически и икономически проблеми** на собствената им държава, изисква квалифицирана интелектуална среда, способна да осмисли **същността на процесите** в света и в конкретния социум, на основата на адекватно разбиране и анализ на събитията.

Понятието *"народни маси"* не включва само хора с *"обикновени"* професии. Срещат се и **генерали, и банкери, и министри, които мислят и оперират по подобен начин,** особено когато те се опитват да анализират **по-комплицирани ситуации**, в които са въвлечени няколко аспекта на държавното управление, **без да имат необходимата квалификация във всеки един от тях.** Да не говорим за депутати и членове на законодателните органи, които от интелектуална гледна точка се явяват **типични изразители на виждания-та на народа**.

Наличието на Интернет показа на народните маси, че мислят приблизително еднакво политически и че, както винаги, **техните очаквания не съвпадат с политическите решения на властта.** Това води от една страна до процъфтяване на всякакъв род **конспиративни теории, че дадената власт,** например, **се командва тайно** *"отвън"*, а от друга страна създава увереността, че всички вътрешни и глобални проблеми могат да се решат много просто - на две-три ракии или водки. Аргументът е, че *"Всички наши приятели от Интернета (няколко десетки хиляди), са напълно съгласни с нас"!*

Можем и да се надсмиваме над не особено промененото **интелектуално ниво на този информационно пренапомпан електорат**, ако не беше фактът, че **народните маси оказват реално влияние на политиката на властващите, в разрез с тяхното собствено мнение**. Този факт може да се игнорира от политиците само донякъде, след което се налага изгладненият народ да бъде *"нахранен"* с така желаните *"победи"*. Причината е проста: **на първо място в политическата йерархия стои борбата за власт.**!

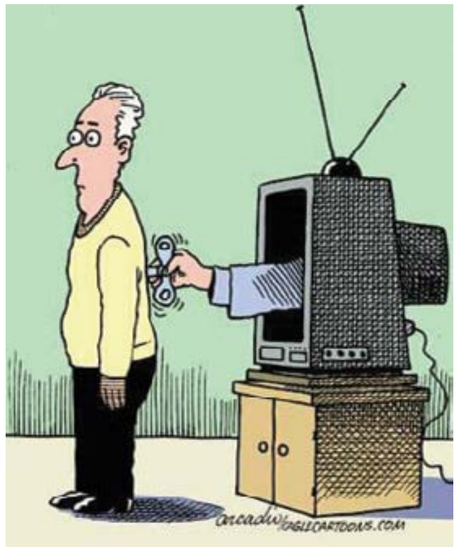

Властта е система от взаимодействия и конкуренция на организирани групи, които не дължат никому нищо. с други думи, наивно е да се счита, че тяхната дейност се определя от… интересите на народа!

В перманентната **конкурентна борба за власт,** всяка група трябва да спазва определени правила в контролираната от нея **политическа територия**. Всяко нарушаване на тези правила **може да сложи край на съществуването й.** За хората на властта това е тоталната катастрофа. На практика това означава, че **всяка политическа групировка** (партия), **се нуждае от обществена подкрепа.** Условията за тази подкрепа са строго специфични за всяка отделна партия. Всяко иманентно мнение на обществото, нарушаващо тези условия, се счита по принцип за *„резултат от действията на конкуренцията“* или, в най-добрия случай, се **игнорира**.

На тази основа е и необходимостта от **политтехнолози**, които да **формулират идеите на групата във форма разбираема за нейните избиратели:** колкото по-умно и по-ловко е направено това, толкова по-голяма е и поддръжката.

Накратко, не може и дума да става за делегиране на власт - **обществото няма право да се намесва в дейността на властните групировки.** То може само да застава на страна на една или друга от тях. За илюстрация, **в САЩ, обществото може да прави избор само от това, което му се предлага: платформата на републиканците или платформата на демократите.** Ако обществото не застава на страната на никоя от тези групировки, то става дума за **сериозна обществена криза**. Примерът с България в момента, е красноречив и нагледен.

(Следва)

КОНСПИРАЦИИТЕ ЗА ПАНДЕМИЯТА СЕ ОКАЗАХА ИСТИНА

СУВЕРЕНЪТ СЕ ЗАБАВЛЯВА!

Петко ПЕТКОВ

„И най-хубавите планове са били провалени от дребнавостта на тия, които е трябвало да ги изпълняват.“

(**Стефан Цвайг**, *„Майка Кураж и нейните деца“*)

Вкакви времена живеем само! За две години минахме през пожари, наводнения и няколко вълни на коронавируса, четвъртата от които ни залива сега. На 24 август бяха регистрирани рекордните **1891** заразени и **57** починали за едно денонощие. **На 25 август** новозаразените за 24 часа станаха **1911** при **33** починали. Колелото набираше скорост. На 31 август картината вече стана повече от тревожна: **2090** нови заразени и **109** починали. В дните от тогава, епидемията се разрастваше стабилно и България си върна **първото** място по смъртност от COVID-19 в ЕС.

Сякаш епидемията не ни стига, та два пъти вече се редихме пред урните и машините за гласуване, за да изберем *„народни представители“*, много от които, според **Иво Балев,** са **по-загубени и от нас самите. Политическите шмекери,** които не можаха да се спазарят за сформирането на редовно правителство в **45-тия парламент, не положиха големи усилия** да го направят и в **46-тия** парламент. Оправдават се, че такава била волята на суверена, обаче **лъжат като брадати цигани.** Суверенът, т.е. народът, нито им е разрешил, нито им е забранил да се договарят и коалират за съвместно управление на страната. **Най-малко суверенът желае нови предсрочни парламентарни избори**, заради фактурата която ще му бъде предявена. Той е толкова **разделен, объркан, обезверен и отвратен от политиката, че у него няма и сянка от някаква обща воля. Народът, в който всички политици се кълнат, не чете предизборни програми, пълни с лъжливи обещания, а гласува** *„с отвращение“*, или изобщо не си прави труда да отиде до изборните секции. И докато съзерцава политическото *„позорище“*, **обикновено се самоназква, избирайки или позволявайки пасивно, да го представляват и управляват политици, които се гордеят със своята простотия.** Тези, които най-гръмко се самопровъзгласяват за единствено правилните говорители, тълкуватели и пълномощници на суверена, обикновено са **политически спекуланти и измамници. Благодарение на тях и на апатията на избирателя, България се превърна в най-бедната и най-корумпирана държава в ЕС, управлявана десетилетия вече от политически шутове.** Изключенията само потвърждават правилото, тъй както и

изборите не променят, а само потвърждават отрицателния подбор на определените да властват

и вместо да бъде изхвърлен боклука, народът се заравя все по-дълбоко в него.

Наесен пак ще си пробваме късмета, за да изберем **държавен глава и поредните** *„народни избранци“* и *„спасители“* на Отечеството. Действащият президент **Румен Радев** ще се бори за **втори мандат**, а от ГЕРБ, ДПС и ДБ все още не са номинирали своите кандидати срещу него. **Радев, който се подкрепя от БСП, ИТН и ИБГНИ, изглежда обречен да победи, въпреки омразата насаждана към него от ГЕРБ и ДПС.** От партията ИТН на Слави Трифонов дори обявиха, че ще работят за това действащият президент да спечели още на първия тур. **Тарторът на ГЕРБ Бойко Борисов извести лукаво, че техният кандидат щял да бъде** *„млад, красив, интелигентен и еднакво добре приет на Запад и Изток“*.

След като суверенът го освободи от премиерската тегоба, **Борисов тръгна по гори, пътеки, села и градове,** където се фотографираше **с предизборни и исторически цели: да остане в историята, демек.** При всяко от неговите *„явления“* пред симпатизанти, съпартийци, *„медийни мисирки“* и обикновени сеирджии, **Борисов редуваше щедри обещания и хвалби на собственото управление,** което критиците му, начело с президента Радев, отричали от завист. Ако за простотия и наглост може да се завижда, нека да е така!

В средата на август, навлязъл като никога бяла риза, **Борисов удостои с вниманието си турска сватба** в Дългополското село Медовец, посещавано преди години от покойния бивш *„демократично избран“* президент **Желю Желев** и почетният председател на ДПС **Ахмед Доган.** Една млада ромка обаче нахока Борисов затова, че до нейния квартал още не стига електричество и *„лидерът“* **изгуби дар слово. Конфузът бе публикуван в** *„Туитър“* под заглавие: *„Шах и мат с пешката!“*. **Ромката заяви на Борисов, че партиите се интересуват от ромите само преди избори.** Но машините станаха препядствие поради собствената им неграмотност и те няма как да пренесат някой лев от собствените си гласове.

Ръководството на БСП търпеливо и упорито търсеше подкрепа за съставяне на редовно правителство. Постигна, обаче, само съгласието на т.нар. протестни партии, да бъде актуализиран бюджета.

Машините, заедно с предприетите от МВР мерки срещу търговията с гласове, се отразяха фатално на избирателната активност, особено в ромските секции. В резултат, на изборите от **4 април ГЕРБ загуби близо 20 депутатски стола,** а на изборите от **11 юли стана втора политическа сила,** изпреварена от партията *„Има такъв народ“* (ИТН) на **Слави Трифонов.** А дългогодишният балансьор в НС, партията **ДПС, остана пета**, изпреварвайки само **ИБГНИ на Мая Манолова.**

Но онова, което не успяха да направят **ГЕРБ и ДПС,** го сториха *„протестните партии“*, превърнали се твърде рано в крепители на старото омразно статуко. Защото, **вместо с подкрепата на БСП да сформират редовно правителство още в 45-то НС, те първо я обявиха за партия на статуквото, а след това се изпокараха помежду си, осуетявайки рядката възможност да сложат още тогава край на** *„Модела Борисов“*. По-късно, след като на изборите от **11 юли изпревариха ГЕРБ, от ИТН** направиха **два несполучливи опита да натрапят своите министри на другите участници в протестите.** И когато последните отказаха *„да си купят котка в чувал“*, подкрепяйки безусловно предложените им екзотични проектокабинети, от **ИТН направо ги обвиниха в предателство. И върнаха мандата.**

На 27 август президентът Румен Радев връчи третия мандат на БСП, която поне има **нормални отношения с останалите протестни партии, а не им предявява ултиматуми. До 7 дни БСП**, след преговори с останалите протестни партии, **трябваше да посочи кандидат за премиер, а срок за съставянето на редовно правителство не е фиксиран в Конституцията или другите закони**. На теория БСП има цялото време на света, но президентските избори и проблемите пред които е изправена България ограничават възможностите за маневриране. Председателят на БСП **Корнелия Нинова отначало обяви, че независимо от изхода на преговорите за съставяне на правителство, ще задържи мандата до 10-15 септември.** *„Ако иска да го задържи до 3б септември“*, репликира гневно **Бойко Борисов** и пред конференцията на младите гербери **укори раздираните от противоречия протестни партии. Дори допусна, че може да го поканят да състави правителство.** *„Гладна кокошка просо сънува“*, казва народът, но със заявките си че **няма да подкрепят правителство с мандата** на БСП, ДБ, ИТН и ИБГНИ съвсем **обективно проправят на Борисов пътя към власта. Вместо да изчезъртат ГЕРБ, те са на път да я бетонират.** Логично беше и БСП да не подкрепи правителство с мандата на ДБ или на ИБГНИ, но това вече не е актуално. Важното е, че от Столетницата нямаха претенции **Корнелия Нинова** да оглави проектокабинета, а държаха той да продължи **започнатото от служебното правителство и да преведе страната през задаващите се кризисни времена.** За да мине този кабинет без подкрепата на ИТН, обаче, трябваше ГЕРБ и ДПС да извадят своите депутати от залата, или те да гласуват за предложения кабинет. Алтернативата беше ясна: **трети парламентарни избори за една година, последните два от които предсрочни.**

На 2 септември НС на БСП взе решение да не представя кандидатура за министър-председател и да върне мандата във вторник, 7 септември. От суетнята около мандатите все пак имаше някаква полза. БСП успя да убеди т.нар. протестни партии, които се обявиха за опозиция, да бъде актуализиран бюджета. Засега **единственият управляващ е не народът суверен, а президентът Румен Радев.** Наистина няма такава държава! Новите *„опозиционери“* **от ИТН обявиха, че ще подкрепят Радев с цел той да спечели още на първия тур, но заизваждаха компромати срещу най-рейтинговите служебни министри, назначени от него: Асен Василев, Кирил Петков, Бойко Рашков и Стойчо Кацаров. Първо обвиниха Асен Василев в кражба на интелектуална собственост,** а се оказа, че номинираният от тях за **министър на вътрешните работи Петър Илиев е плагиатствал цели 40 страници от книгата на доцент Киселова.** После се хванаха за **двойното** (българско и канадско, б.а.) **гражданство на служебния икономически министър Кирил Петков, давайки повод на ГЕРБ да сезира Конституционния съд.** И когато се оказа, че въпросният **служебен министър е получил потвърждение от Канада, че вече не е канадски гражданин,** от **ГЕРБ и ДПС** продължиха да настояват, че **Петков трябва да бъде отстранен.** Защото имало значение и това от кога е прекратено канадското му гражданство: преди да бъде назначен за служебен министър или след като е бил назначен? **Хора, които декларират, че Турция е тяхната родина майка (анаватан) и редовно пазаруват гласовете на изселниците от България с двойно гражданство, са се загрижили за българската Конституция!** Трябваше ли служебният министър на икономиката Кирил Петков да се засели в някой **ромски квартал**, където **ДПС мишкува предизборно,** за да го признаят за българин **Мустафа Карадайъ, Хамид Хамид и Йордан Цонев**? Или трябва да чака ИТН да прокара през НС своето предложение **двойни граждани да могат да стават президенти, министри и депутати?** Тези и други извъртания на *„народниците“* на **Слави Трифонов** обясняват защо според анкетата на *„Маркет Линкс“*, проведена съвместно с Би Ти Ви, ИТН отива на третото място след ГЕРБ и ДБ. **Едно пиянство на Суверена свършва, друго започва! Народе????**

Странна е *„подкрепата“* от страна на ИТН към президента Радев, когато се атакуват министри в назначеното от него правителство. Дали става въпрос за случайно съвпадение на интересите на **ИТН, ГЕРБ и ДПС** или се проявява една прикривана досега, но фактически договорена *„опозиционна коалиция“*?

Така или иначе, скритите *„съдружници в престъпленията“*, като корупцията и търговията с гласове, ще трябва да преглътнат един горчив хап. А именно, че **поредните избори – парламентарни и президентски, ще ги организира отново служебно правителство на президента Радев.** И ако, както сочат социологическите проучвания, **ГЕРБ и ДПС** отново бъдат отбити от държавната софра, заради нежеланието на другите да единодействат с тях, ще има *„плач и скърцане на зъби“*. **ГЕРБ и ДПС** могат да престоят в опозиция една-две години, но Велики пости не са за Борисов и Доган. Току-виж се оказало, че България може и без техните *„модели“* на управление и поддържане на етническия мир. А ако предсрочно бъде свален и главният прокурор Гешев, на някои от тях и техните съпартийци ще им затрябва **имунитет. Вероятно пред тази опасност Борисов ще предпочете отново да оглави две предизборни листи на ГЕРБ. До изборите той ще паразитира върху епидемиологичната обстановка, удължена с още три месеца,** а така също и върху **новата мигрантска и бежанска вълна от Афганистан.** Дори ще упреква президента Радев за рухналата на места *„Велика българска ограда“*, **за която неговото управление потроши 250 милиона лева.** А истината е, че **никаква ограда не може да спре бежанския и мигрантския поток,** ако не се охранява от въоръжени формирования.

Впрочем, докато **милиони афганистанци бягат от произвола на талибаните и терористичните атентати на** *„Ислямска държава - Хорасан“* (афганистанското разклонение на ИДИЛ, б.а.), **в САЩ бившият президент Доналд Тръмп нарече изтеглянето на американските войски** *„най-голямото военно поражение в историята на човечеството“*.

Един сайт за продажби по интернет в САЩ започна да предлага **тениски, на които е отпечатан самолет със силуети на падащи от него афганистански бежанци!** А, според съобщение на *„Уолстрийт Джърнал“*, цитирано в турския всекидневник вестник *„Миллиет“* (26.08.2021), основателят на фирмата *„Блекуотърс“* **Ерик Принс предложил да извозва със самолети желаещите да напуснат Афганистан след 31 август**. Но не безплатно, а **срещу 6500 долара за всяко място в самолетите**. Подобна мерзост бе квалифицирана от говорителя на турския президент Ибрахим Калън като *„модерно варварство“*. (*„Миллиет“*, 23.08.2021).

Към това ние ще добавим само констатацията, че **съдбата на всички страни и народи, които са се хванали за полите на империи като американската, е да бъдат в непрекъсната гражданска война, бедност и корупция.** *„В политиката,* **казва,** *няма вечни приятелства, а само вечни интереси“*. Тези думи се приписват на лорд Палмерстон, но си струва да го припомним на нашите държавници:

Гледайте какво става в Афганистан и мислете за България! Що се отнася до поредните български избори, не **давайте подкрепа на хора, които търсят причини, за да не поемат отговорност за страната или вече са показали, че разглеждат власта като средство за лично, партийно и шуро-баджанашко обогатяване.** Ако ще сменяме *„модела Борисов“* с *„модела Слави Трифонов“*, **подобре да си караме със служебни правителства на Румен Радев.**

ТОДОР ЖИВКОВ И ВРЪЗКАТА МУ С ИНДУСТРИЯТА

Инж. Иван ПЕХЛИВАНОВ

Индустрията е сърцевината на *„33-те“* **години на Тодор Живков и на епохата** *„45 години“*. **Доказателство за това е нейното равнище до 1939 г. и към 1989 г.** Основните показатели на индустрията в 1939 г. по статистическите годишници на Царство България са:

• **относителен дял на индустрията** в общия национален доход – 15%;

• **индустриални работници** – 135 хиляди души, т.е. под 9% от трудоспособното население;

• **дял на индустриалните продукти,** включително и тези от селскостопански суровини в експорта – 4,3%.

По тези три главни показателя, от 38 европейски държави, включени в годишниците на Обществото на народите, България е сред последните 3 страни.

Състоянието на основните индустриални отрасли към 1939 г. е:

• **енергетика:** мощностите й са 110 MW, по 0,17 KW/ човек – т.е., последна в Европа.

• **химия:** давала е 1,4% от общото промишлено производство, работещите тук са 7300 души. Продукцията била сапун, син камък, гумени цървули и галоши.

• **машиностроене:** работещите са 4400 души, делът на машиностроенето в общото промишлено производство е 2,4%. В 1939 г. са произведени 9 вършачки, 60 вагонетки, 15 малки парни котли, 17 малки силови трансформатори, 880 т подкови, домакински съдове и готварски печки.

• **металургия** практически нямаме в България. В 1939 г. са произведени 6 хиляди т стоманa.

• **в хранителната, тютюневата и текстилната индустрии** работят около 100 хиляди души. И тук сме на последните три места в Европа.

Нещо любопитно: трансформаторите е произвел **инж. Иван Попов** в частната си работилница, а половината стомана – **инж. Ангел Балевски** в частната си леярна! След войната двамата станаха **професори, единият – академик и председател на БАН,** другият – член-кореспондент на **БАН и виден общественик.**

Индустрията в 1989 г., сравнена с 1939 г.:

• **Относителният й дял в националния доход е 60%, т.е., 4 пъти повече.**

• **Работещите са 1 447 000 души,** означава увеличение **14 пъти.**

• **В 1989 г. е произведена 103 пъти повече индустриална продукция в сравнение с 1989 г.**

• **Делът й в общия експорт е 96% ръст – 22 пъти!** В 1939 г. износът на България е по-голям от този на **Гърция и Турция,** взети заедно.

Данни към 1989 г. за основните индустриални отрасли, сравнени с тези от 1939 г.:

• **Енергетика:** мощностите й са **11 100 MW, 100 пъти повече**. Равни сме с **Австрия**, изпреварваме **Дания и Гърция.** Страните от Европейския съюз общо имат енергийни мощности **1,33 KW/жител,** България – **1,36 KW/жител.** Съотношението *„мощности на ВЕЦ : ТЕЦ : АЕЦ“* у нас е **същото като общото на страните от ЕС.**

• **Химия:** произвеждат се **1,4 милиона т калцирана сода** (7-мо място в света), **45 хиляди т изкуствени текстилни влакна** (10-о място в света), **900 хиляди т сярна киселина** (12-о място в света), **800 хиляди т азотни торове** (16-о място в света), **420 хиляди т пластмаси** (17 място в света). Отрасълът дава **8,8% от общата промишлена продукция**, подържа 101 000 работни места, осигурява **25% от бюджетните постъпления и 30%** от доларовите валутни приходи на страната.

• **Машиностроене и електроника:** работещите са **420 хиляди души, 95 пъти повече (от 1939 г. б.р.).** Годишната продукция е 14 млрд.лева, ръст – 24,5 пъти. Делът в общия обем на промишлената продукция на страната е **30%, т.е. ръст 12,5 пъти**.

На стр. 9

СУВЕРЕНЪТ СЕ ЗАБАВЛЯВА!

От стр. 10

Делът в общия ни износ от 0 достига 55%.

Производството на някои изделия през 1988 г.:

85 хиляди електро-и мотокари (25% от световното производство, 3-ти след ФРГ и Япония, преди САЩ); 137 хиляди електротелфера (в първата световна десетка на страните), **20 хиляди металообработващи машини** (в някои години сме **на първо място в света по брой на експортираните машини), 20 700 силажокомбайни** (3-то място в света), **4,57 милиона бр. акумулатори**, изчислителна техника за **2,1 милиарда лева.**

Металургия: към 1989 г. България произвежда **3,3 милиона т стомана** и сме **27-мата металургична страна в света.** Корабостроенето работи с наша корабна ламарина, спецпроизводството – **с български бронестомани.**

България е сред двадесетте страни в света, производители на **газопроводни тръби.**

Днешните политици и медийни дейци възхваляват голямото производство през 1939 г. на някои масови продукти, но бягат от съпоставки с 1989 г. Ето ги: (Таблица 1)

Тези сравнения доказват, че след войната, до 1989 г., България извърши **индустриална революция, излезе от групата на изостаналите страни и се включи при развитите индустриални държави в света.**

Такава е оценката и на ООН. В официален *„Доклад за човешкото развитие – 1995 г.“* (стр. 228) от **174 страни, за индустриални са признати само 47, и България е сред тях.**

Въпросът за мястото на Тодор Живков в този процес има различни отговори според оценителите. Не помня той да се е самооценявал. Убеден съм, че **личността**, под чието ръководство България постигна такъв исторически напредък, **може да бъде само положително оценена.**

Имал съм с Живков 68 лични срещи. Бил съм на двойно повече съвещания и конференции с негово участие. Въпреки това не мога да му правя портрет. Това ще извърши **времето**. Виждам, че то вече си е започнало работата. **Ще изкажа само някои мисли.**

Живков се появи като държавен ръководител във втората половина на 50-те години, когато индустрията ни бе завършила следвоенното си възстановяване и тръгваше към ново развитие. Димитровград вече бе показал, че изграждането на съвременна индустрия се нуждае не само от младежки ентусиазъм, а и от **ясна стратегия.** Той схвана

ТОДОР ЖИВКОВ И ВРЪЗКАТА МУ С ИНДУСТРИЯТА

това и приложи серия от **гъвкави управленски ходове.** Основните от тях бяха:

• **постави индустриалното развитие като главна цел, без изпълнението на която политиката и идеологията остават кухи понятия.** Знаеше, че това е **еретизъм** според системата, в която се развивахме, затова го правеше **безшумно**.

През последните 20 години този постулат бе нарушен. Индустрията стана част от политическите и финансовите игри и това доведе до **днешната разруха.**

• **гъвкаво използваше геополитическата обстановка на своето време за решаване на икономическите интереси на малка България.** Считам, че тук е тайната на тогавашните ни успехи.

След промяната политиците ни станаха **прислуга на големите сили, българските интереси бяха забравени.** Затова вървим към национален провал.

• **при Живков иновациите, образованието и науката се вградиха в индустрията.** Днешните политици отват кръм ликвидацията им.

• създаваха се условия специалистите да получават информация за световните технологически новости. Това е сложна област и в цял свят в нея работят високо квалифицирани специалисти. Нашите бяха разгонени като престъпници.

• **Живков подкрепяше българските открития.** Без негова намеса много от тях нямаше да бъдат реализирани.

Например – българският метод за леене с противоналягане. Днес 50% от дебелостенните алуминиеви отливки в света се леят по този метод.

• **индустрията** решаваше главните социални проблеми: работа, хляб и здраве. Например в промишлеността работеха **2000 цигани.** Днешният индустриален разпад ги изхвърли и те смениха професиите си с улични деяния.

• **независимо от миналите им политически заслуги, Живков внимателно, но решително подмени старите политици от ръководствата на индустриалните отрасли с нови, утвърдили се специалисти.**

• **не се стесняваше от незнанията си.** Понякога даже заиграваше с тях. Това му позволяваше да задава и елементарни въпроси, за да си изяснява обсъжданите теми, а и да **преценява събеседниците си.**

Хумористичен е случаят със **Завода за полупроводници в Ботевград,** когато започнахме проектирането му по френски лиценз. Отидох при ръководителя на научната лаборатория към БАН **Лазар Данчев** да ме посвети в тази нова област. След лекцията той ми каза: *„Не ти ли е неудобно, инженер си, а по-малко знаеш за германиевите полупроводници от Тодор Живков. Преди да купим лиценза, той подробно се информира за тях“.* При откриването (на завода – б. р.) Живков изрече каламбура – *„Хайде да ви е честит завода. Днес за полупроводници, утре за цели проводници“.*

След промените журналистите се **нахвърлиха на тези думи,** за да покажат неговите **незнания**, без да разберат, че са се хванали на въдицата му.

• **понякога показваше новаторски хрумвания.**

Повика ни с ръководителя на лабораторията за биогенни стимулатори и каза: *„Международният пазар на розовото масло стана сложен. Появиха се евтини заместители, цените падат, нашето започна да залежава. Не може ли да се разработи на него основа биостимулатор? Ако е успешен, ще се разкрие ново направление за продажба на розовото ни масло, не е изключено даже да получим и по-големи печалби“.* **Професорът, ръководител на лабораторията, пое, макар и скептично, идеята.** След време се обади и каза, че са получили **продукт с изненадващо добри и стимулиращи качества.** Направиха му съвременна опаковка, патентоваха го и той се появи на пазара с името *„Жирозитал“.* Най-напред се изнасяше в чужбина – **Япония, Швеция** и др. Постепенно пазарът му се разшири и **производството се разрасна.**

Новите ръководители закриха лабораторията, спряха производството и разгониха специалистите с мотива, че са се *„сложили“* на Живков, защото са го включили в авторския колектив. Тази година (2011 г., б.р.) отново видях *„Жирозитал“* **у нас. Авторът му д-р Буров** се оказа най-устойчив и успя да го реабилитира.

• **Живков не тичаше към прожекторите на славата.** През своите 33 години вероятно е прерязал толкова ленти, колкото днешни ръководители **режат за месец.**

Това са някои от положителните му качества.

Живков, естествено, имаше и недостатъци.

• **виждаше недъзите на системата,** но вероятно се страхуваше да посегне на някои от тях.

• **държавният външнотърговски монопол бе запазен до 1989 г.** Той късаше пряката ни връзка с външните пазари и забавяше развитието ни.

• **чиновникът и партийният апаратчик** до края останаха решаващи фигури при планирането, текущото ръководство, кадровия подбор, а и по технологиите.

• **специализацията бе фетишизирана** до степен на **пълна забрана на конкуренция** между промишлените производители.

• **закъсняваше се с модернизацията в индустрията.** Обругаха и разрушиха *„Кремиковци“,* а мълчат за неосъществената му **реконструкция**, която можеше да го направи **съвременна металургична сила.**

• **не се използваха важни съвременни връзки със западния бизнес:** икономическо сътрудничество, смесени фирми, внос на капитали у нас, съвместни научни разработки.

Не се възрази на Горбачов, който публично призова да се разгонят кадрите, които са *„за“* **такива връзки и искат да направят България мини-Германия и мини-Япония.** Само след три-четири години този господин се обяви за **новатор**, а кадрите обяви за *„консерви“.*

• **на инициативните се гле-**

От стр. 12

ведно с мерзките напъни да бъдат отричани всички постижения, които характеризираха Отечеството ни като световна държава, все по-силно и категорично ще бъдат **заклеймявани от неумолимия коректив на историята.** Времето все по-силно ще изобличава **всяка неблагодарност към вярата и труда на милиони българи; всяко предателство към паметта на мъчениците на социалната кауза; всяка измяна към вярата на мечтателите, борците и строителите на онази България, която вървеше през света, опиянена от тържеството на своето днес и от непоклатимата увереност на своето утре.**

Онази България, която постигна обем на икономиката си, колкото 11 икономики на Царство България! **Която достигна 103 пъти увеличаване на промишленото производство. Която произвеждаше 10 млн т зърнени храни и се славеше, че храни своя народ с най-здравословната и качествена храна. Която имаше реално участие в международното разделение на труда** – земеделие и животновъдство, промишленост и машиностроене, транспорт и индустриално производство, а **обемът на нейния общ износ беше по-голям, отколкото износа на Гърция и Турция взети заедно! Онази България, правдата, за която превърна и мен, лишенецът, както се изразяват руснаците, недолюбваният и преследван поет, в убеден строител на новото бъдеще на народа ни.**

Да, онази България ние безразсъдно и загубихме. Малодушно извръщахме очи и приспивахме, и разум, и съвест, когато към нея се прилагаше чудовищната формула за унищожаване на материалното наследство на социализма, а постиженията в областта на културата, изкуството и литературата, както и цялата духовна територия на онзи нов *„златен век“,* **бяха хвърлени на разтерзание и поругаване от новите еничари на отрицанието и наглите наемници на лъжата.**

С каквито и сервилни похвати обаче да си служат **те, вече цели 32 години след Тодор Живков, непрекъснато се разширява единствено духовната пустиня на живота ни и вселената на българската горест.**

„Винаги съм страдал от жестокостите и несправедливостите, които историческата съдба е отреждала за моето Отечество“, **писа дългогодишния ръководител на България.** *„Затова работех всеотдайно за неговото извисяване, за защита на интересите му, за укрепване на авторитета му зад граница.“ „Аз, Тодор Живков,* **добавя той**, *използвах цялата власт, която имах, за добряването на своя народ и се гордея със своята проста, човешка обич към България. Обърнат към бъдещето на страната ни, аз заявявам тревогата си за нейните млади поколения, изправени пред изпитанията на времето. Знайте, млади сили на България, че вашите бащи и деди не ви подготвяха такова бъдеще. Те не бяха светци, но опазиха и сътвориха една България, с която можете да се гордеете, че я е имало.“*

Това е истината. И тя нито може да остане скрита, нито може да бъде повече премълчавана. Още на онази паметна среща на Юндола, народът даде своята оценка, и за делото и за стореното от Тодор Живков за България. Изчере я с най-простичките, като въздишка, думи: *„Бащице, без тебе няма живот!“* Пред тези думи нищо не струват нито славословията, одите, а още по-малко конформизма на отрицателите. Защото само целунати от съдбата и обикнати от историята личности, имат великата участ да чуят такива признания.

Пред тази могъща правда, **изречена с ясната и неподправена болка на народа, може само да се схване или дори да изсъхне езикът на всеки хулител.**

Ако се върна отново към онова тържество, послучай 100-годишнината на Тодор Живков, за което споменах в началото, трябва да добавя, че **тогава, по нарочно решение на Изпълнителното бюро на БСП, партията официално не присъстваше на тържеството.** Като частни лица присъстваха **Румен Петков, Кирил Добрев и Младен Червеняков. Същата сутрин, на 7 септември, Станишев лете-ше за Брюксел.** Нарочно ли или по необходимост, не мога да преценя. Бяхме 8 души от *„Нова Зора“,* седяхме в кафенето до спортната зала и оглушително мълчахме. Сякаш слана бе осланила не само нас, но и всички покрай нас. А беше топъл, септемврийски ден.

Внезапно се чух да казвам: *„Имаме ли сили да проведем една достойна научна конференция за Тодор Живков?“* **Сякаш чакали само този въпрос, всички в хор отговориха:** *„Имаме!“* **И я направихме.** На 8 ноември в НДК проведохме научна конференция под наслов *„Жив пред българската история“.* **Бяха прочетени 14 доклада от изтъкнати български учени, историци, дипломати и съратници на Тодор Живков.** За чест на *„Зора“* и за **памет на някои от тях, които без време си отидоха,** ще повторя имената им: **проф. Гиндев, доц. Валентин Вацев, посланиците Христо Малеев и Тошко Тошков; инж. Иван Пехливанов, проф. Тодор Мишев, д-р Радко Ханджиев, проф. Бончо Асенов, проф. Нако Стефанов и доц. Пламен Дамянов, както и хронистът на важна част от живота на Тодор Живков, Иван Боев, автор на прочутата книга** *„На крачка зад държавния глава“.*

След тази конференция, ако си послужа с думите на поета, *„мракът удари на бег“.* **Тя се превърна в особена приливна вълна на кураж, в подкрепа на правдата и на истината.** Имах неповторимата чест да я открия в **8.30 ч. и до 19 ч. в зала № 7 на НДК** нямаше нито едно свободно място. Залата има 380 места, но организаторите на **два пъти внасяха по още 80 стола!** Издадохме докладите в нарочна книга със същото заглавие – *„Жив пред българската история“.* Тиражът – **2000 броя приключи за месец, а от дисковете с нейния пълен аудиозапис,** все още са останали 20-ина бройки. Бяхме поканили **12 вестника и 7 телевизии. Но никъде не бе публикуван дори и ред, и не бе отронена и дума за това вълнуващо събитие.** Една камера все пак се появи. Операторът не се представи, а и тя не носеше отличителен знак **за кого записва.** Но където трябва, следа със сигурност е останала. **Аз обаче, и другарите ми, и без този знак няма да се отречем от стореното.**

На тази конференция стана ясно **колко много се страхуват и лъжата, и лъжците, когато истината тръгва по петите им.** Историята, като след лош сън, вече разтърква очите си. **И лъжата, и лъжците знаят, че прошка няма и не може да има. Истината идва, за да възтържествува. И за да заклейми навеки всеки дрънал да рови с мръсни ръце народната памет.**

На този ден, 7 септември, вместо на тържеството в Правец, със свои приятели ще отидем на гроба на Тодор Живков, в Централните софийски гробища. Ще отидем, за да поднесем цвете в памет на човека, който обичаше България и тази земя, и който се стремеше да я превърне в хляб, уютен дом и крепост на неизтребимия български дух.

На многая лета!

КУРАЖ ЗА ИСТИНАТА

ТОДОР ЖИВКОВ...

даше с недоверие, не се позволяваха лични производствени и пазарни прояви. Даже за кооперациите много области не бяха достъпни.

• **Живков допусна някои от близкото му обкръжение да се надпреварват да го славословят.** Един от тях успя само в една статия 24 пъти да възхвали неговия принос в световната съкровищница на марксизма-ленинизма. Същият автор след 10 ноември 1989 г. го обруга и го даде на съд. (става дума за Андрей Луканов – б. р.).

• **Живков не осигури навреме, чрез сериозен и прозрачен подбор, подходящ свой наследник, чиито качества да бъдат проверени в работата.**

Накрая ще онагледя стила на Живков с пример:

В 1962 г. той покани на разговор инж. Марий Иванов, министър на машиностроенето, инж. Иван Радонов, негов зам.-министър и виден специалист по радиоелектроника, и мен, като директор на института *„Машелектропроект“.* Това беше **първата ми лична среща с него. Думите му бяха:** *„Ще споделя с вас една идея, която тези дни ме занимава. Поисках справка и се оказа, че Тито развива съвременните индустриални производства в северните югославски републики и е оставил Македония на опашката. Защо пък ние да не направим нашия Пирински край център на най-модерна индустрия. Чувал съм, такава е радиоелектрониката и съобщителната техника, така ли е, другарю Радонов? Помислете, и ако сте съгласни с мен, предложете инвестиционна програма“.*

Под ръководството на Радонов, с участие на специалисти от институти и заводи, след обиколка на всички по-големи селища на Благоевградския и Кюстендилския окръзи, **програмата беше изработена.** До средата на **седмото десетилетие по нея бяха изградени и работеха близо 20 завода. Великолепният завод за УКВ-радиостанции в гр. Гоце Делчев, построен по тази програма,** за 15 години произведе и продаде предимно в чужбина повече от един милион радиостанции.

Мисля че и до днес никой, освен нас трима, не знае кой е инициаторът за създаването на тази индустрия. Самият той си мълчеше. А тя промени основно района и ако не беше разрушена, представляваше готова основа за производство на съвременна мобилна телефония.

(Доклад, изнесен на научната конференция „Жив пред българската история“, проведена на 08.11.2011г. в зала 7 на НДК)

Таблица 1

Продукт	1939 г.	1988 г.	ръст
Сирене (хил. т.)	13,3	112	8,4 пъти
Кашкавал (хил. т.)	3,5	33,2	9,5 пъти
Масла млечнпи (хил. т.)	0,7	23,6	33,7 пъти
Тютюневи изделия (хил. т.)	3,9	89,2	22,9 пъти

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт", София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 3.09. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

КУРАЖ ЗА ИСТИНАТА

Минчо МИНЧЕВ

На днешния ден, 7 септември, преди 10 години бе чествана 100-годишнината от рождението на Тодор Живков. Тази година, честване няма да има. И тогава, и днес, обаче проклетият български конформизъм намери своите съюзници. **През 2011 г. пред едно над 5000-хилядно множество, кметът на Правец произнесе три заоблени, откъдето и да ги погледне човек, изречения.** Най-важното в тях бе **препоръката-молба** *„да не предаваме на този ден политическо звучение“.*

Цялото *„тържество“* пред паметника на **Тодор Живков**, творение на **скулптора Секул Марков, продължи не повече от 10 минути.** Две дечица – момченце и момиченце, казаха по няколко думи за **дядо Христо и баба Маруца, а проф. Искра Баева, не повече от изречение и половина, от което се разбра,** че *„личности като Тодор Живков могат да бъдат оценявани най-рано след 150-200 години“.*

Гр. Правец, 07.09.2011 г.

Спомням си как след това гръмнаха барабаните на Елица и Стунджи и през шумотевицата, и покрусата, се промъкна пошлият призив на някакъв диджей, който приканваше множеството на кебапчета и бира.

Беше тъпо и омерзително.

Днес, една, удобна във всяко отношение, заповед на здравния министър Стойчо Кацаров, издадена въз основа на *„усложнената епидемиологична обстановка“,* **елиминира с един удар две неудобни дати: 7 септември и 9 септември! Има ли смисъл да изтъкваме причините?!**

Историческото безвремие, в което пребивава родината ни днес, предполага сравнението с онази България, която бе родена от единението и вярата на народа, тръгнал в онзи велик поход на съзиданието и превърнал Отечеството ни в световна държава. Струва ми се, че това е от което най-много се страхуват всички ония, които я окрадоха, разпродадоха и разпиляха.

Кой обаче да им каже, че истината е тази, която бие камбаните на правдата и, че няма по-дълбока от неотложната причина, да бъдат свързвани днес, разкъсаните нишки на историята, на времето и националния живот! Че поважно от всичко друго е да не бъдат разширявани тъкмо разломите на противостояния и противоборства, които унищожават националната енергия; че най-важно е да се **строят мостове от днешния към утрешния ден на България;** да се търсят отговорите и решенията на **неотложните въпроси,** за които само **силата на изказаната истина** може да изкове универсалния ключ към всяко българско сърце. Народът интуитивно разбира, че истинската българска история може да бъде само **единна и неделима,** и че

тя трябва да се осланя на опита, вдъхновението, както, уви и на грешките, и на покрусата от тях, **защото и те са съставна част от живия и пълнокръвен живот на народа,** разгърнат във времето и осветен от смисъла на неговия исторически път.

110-годишнината от рождението на **Тодор Живков, дългогодишният държавник и ръководител на България, можеше да не бъде подчинена на духа и буквата на новите колониални нормативи, с които безполовата безидейност винаги е вървяла редом, опирайки се на патерицата на конформизма.** Няма нищо по-зловредно за националния ни живот от демонстративната безхарактерност, с която се премълчава правдата. Защото историческото безвремие, за което споменах, може да бъде прекратено **само със силата на изреченатa истина.** Както е записано още в Светото писание, само тя ще ни направи свободни.

Време е на висок глас да изречем, че **делото на Тодор Живков е равно и неотделимо от колективното дело на българския народ;** на **българската нация и държава; че наред с всичко хубаво и не съвсем; наред с всичко безспорно и спорно; в дългата народна памет остава да живее** примерът на един от най-успешните държавници в новата история на България. И че той ще е жив пред нейната памет, и заради неотменимия факт, че Отечеството ни има и ще има винаги необходимост от всеки достоен пример на безрезервна отданост.

Премълчаването на името на Тодор Живков, както и всеки опит за преиначаване на правдата за неговия принос в социалистическия възход на България,

На стр. 11

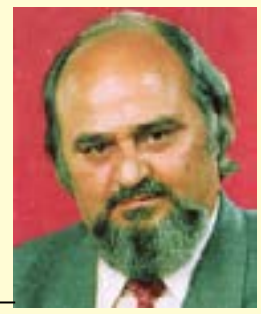

Стойчо СТОЙЧЕВ

„О, НЕРАЗУМНИЙ...“

Събориха моето старо училище,
събориха нашето малко светилище!
Отдавна започна познатата драма.
На село деца не останаха. Няма.
И стихна школото, звънецът му млъкна –
езика му времето сякаш измъкна.
То имаше име безсмъртно – „Паисий“,
но ето че някаква местна комисия
набързо присъдата смъртна му лепна.
И моето старо училище трепна.
Внезапно изхлипва врата разкривена,
в прозорците счупени вятър изстена...
То май си припомняше, сякаш бе живо,
че сребърни звуци звънецът игриво
над селото утринно пръскаше вредом,
че всеки изпитваше трепет неведом,
когато пред прага му мълком се спреше,
че то като птица на хълма стоеше,
че беше красиво, кокетно и стройно,
че дълги години дългът си достойно
бе носило в тежките битки със мрака...

И с горда смиреност часът си зачака.
Посрещна с мълчание свойте палачи –
познаваше всичките: все повтарачи!
Довтасаха бързо с москвичи и лади –
все яки и снажни, все хубави, млади!
Събаряха, мъкнеха мъжки и сръчно.
Да беше на някого станало мъчно,
да беше им нещо поне домиляло!
Ни детството спомниха, тук отлетяло,
ни даже оная учителка стара,
която живота си тука прекара –
на две поколения взора отключи:
бащите, след тях синовете научи
четмото да сричат, да пишат и смятат...
Какво ще си спомнят, те яростно мятат
греди и дъски, керемиди и тухли.
Сред облаци прах и кашлици сухи
отекват внезапно псувни и закани –
гредата голяма кой първи да хване!
Улисани в делото, потни, зъбати,
на Ботев и Левски портретите святи
спокойно те тъпчеха с тежки чепици.
А бяха те тук до един ученици!...
И никой не чу в разправиите шумни
гласа на Паисий: „О, неразумний...“